

EMBEREK

Arulást remélő kemény tüskéket
Szúrtak a körmöm alá
Én meg nyugodtan fölfedeztem
Nekik hogy az élet kényes
Pontjai közt is az egyenes a
Legrövidebb út
Ládába csuktak és elrekeszték
Betömték a legapróbb lyukat is
De varázsló az idő
S testvére a fény
A láthatatlan rést is megtalálja
És ahelyett hogy lassan
Beszivárogná behömpölyög
Rajta ha érdemes
Ezt prófétáktól és
Éhezőktől is hallottam
Gyomrukban érzik
Mikor pedig megöltek
Tartottam koporsóm fedelét
Míg leszögezték
Később meg segítettem
Megnyugtatni borzos lelküket
Mert eddig is mindent
Nekik köszönhetek és
Azt hiszem hogy még
Feltámadás sem lehet
Nélkülük.

LETESZEM

Leteszem
Vállamról gondjaitok
Gerendáit a sok
Üdvözlettel együtt
Amit ráraktatok

Leteszem — letépem
A lelkemre kötött
Kancsal dolgokat
Letépem — kioldom
Zsebkendőmön a csomókat
Kioldom — kikaparom
Amit beléhintettetek
A port a szememből
Kikaparom — széttárom
A karom leesnek
A nehéz ölelések
Széttárom — szétdobálom
Rám aggatott apró
Gyanakvásotok
Szétdobálom — szétvágom
A mellkasom nézzétek
Hol volt a szívem
Szétvágom — leteszem

Leteszem.

V Í Z I Ó K I.

Nem te jössz vissza
Világod jön közelebb
Észre sem veszed felém
Mozdulnak a tárgyak
Tapintásod szemed
Tárgyai
Néhány földbetaposott emlék
Lerombolt kísértések
Föllázadt árnyai
Üvöltve távolodsz
Nyüszítve száll felém
A föl kavart por
Nem te jössz vissza
Csak a
Másfelé szólt szavak
Engedetlenség
Haragszol
De néma nem lehetsz
Élettered domborzatát
Jobban ismerem mint magad
Hazád
Is jobbára bennem
Terül el
Határait rugalmassá
Én edzettem és
Nagyon kevés
És ritka is a leheleted
Nélkülem.

*

Nem te jössz vissza
De esőidet
Mégis az én földem
Szívja be
Csöndes és féltett
Nyugalmad összedőlhet
Egy csöppjének súlya alatt
Iránytű nélkül könnyen
Elmerülhetsz ingatag
Útjain félignyert csatádnak
Keménységed szétdobált
Katonái már
Lerongyolódtak
Soványan kódorognak
Senki földjén
Még a csönded is üresebb
Köszönésed
Sem szól senkinek
Vagy benned reked
Mint annyi más
Kirakat-csalás
És indulatszó

Nem te jössz vissza
Csak a hótakarót
Olvasztja le rólad
Az emlékezés.

*

Fehér kabátján érkezett
A fény a parkba
S aztán már mindenhova
Magával vitte
Az őszi szobroknak csak
Az árnyékát szerette
S ha a székért fizetni
Kelltt inkább összekötötte
Halk lépteivel a fákat
Átlátszó volt ilyenkor
Fűbe rejtette mosolyát
Mikor a haja felé
Fújt engem a szél
De közben egyáltalán
Nem gondolt másra
Barna arcizmain
Napsugarak reszkettek
Türelmes keze meleg
Köveket simogatott
Szeme meg csak a felhők
Között érezte otthon magát

Így ment el a parkból
Egyszerre lettek gazdátlanok
A székek a galambok meg
Neki-neki röpködnek
A falnak azóta.

*

Újrahajolás puhította gerinc
És nincsen árnyék
Furfangos magány régi
Ismerős után kutat
És megtalál
Pedig már elfogyott az altató
Meghalt mielőtt fülébe
Ért volna a hang
Most aztán ráér
Nyugodtan visszaintegetni
És van kinek
Fölmerült a jószagúra
Öntözött megelekedésből
A hiány
És itt maradt
Már nincsen masni hajában
Elkopott a kora nyári
Éjjel együtt
És elhagyott
Hangjából virradatra
A selyem kifolyt a sikolyt
Pedig azóta csak
Fölszászlózott halálkanyar
Előtt lehetne hasznosítani
És az is minek
Nincs is rá idő merthogy
Az ember minduntalan
Kalapba dobált
Nevek között kutat.

*

Még nem szabad
Hogy leterítsen a vonzóerő
Mit millió mozdulattal
Millió percen át
Magunk alá temettünk
Még nem szabad
Szemünkkel föld alá
Vinni a fényeket
Kár lenne a színekért is
Nehéz volt ilyen szép
Rendbe tenni őket
Még nem szabad
Sötétbe zárni a szavakat
Gyorsan lassulna a rezgés
Túl mélyről jött ahhoz
Hogy ilyen csúf halált
Haljon a hang
Még nem szabad
Két métert összemenni
Kínos-sokáig növesztett
A víz meg a fény idáig

Még nem szabad
A hajvágást sem elhanyagolni
Nem hirdették
Még ki az ünnepet
De legyünk tiszták és
Rendesek mire megérkezik.
Az ember lassan elhelyezkedik
Szétkergeti apró bánatait
Bogáncs-gondjait lelkéből
Kiszakítja és akkor
Az áradó nyugalomból
Remegőn te merülsz föl
Valahonnan könnycseppek
Fröccsennek a földre
Az ember megvívja egyheti
Harcát két nap alatt
Földेरül belőle az arca
Látszik a szeme is
Minden a helyén van már
S akkor a jó békéből
Te lépsz elő s homlokomon
Visszaülnek a ráncok
A régi helyükre
Az ember végre megmossa
Az arcát és takaróval
Beborítja fáradt izmait
S akkor pár lépéssel
Közelebb jössz hozzám
En pedig tudom már
Hogy nem vagy
Mert kicsit közeledhetsz
De takarómhoz onnan
Vissza már sosem találsz.

Ne szólj meg ha a Ma
Halottai közt rám akadsz
Ne menj el a kirakat
Előtt ha mögötte állok
Mélyen leszállított áron
Ha úgy hallanád
Hogy letről kiáltok
Bocsáss meg
Nem rosszaságból
Rekedt a hangom
És nagyon sajnálnám
Ha bepiszkolódnál tőle
Az idő a szél és
A nemtörődömség
Gyalul keményre
Hasogatja napokra kínomat
Percenként bebarangolja
Arcomat s barázdáiból
Végtelen
Áradást fakaszt

Ne szólj meg ha a Ma
Halottai közt rám akadsz.

•

Találjak ki már valamit
Rajzoljak füleket szobám
Falára
Rejtsek el szemeket
Minden zugába
Az asztal lapjával
Is tudja tapintani
Segítsek már
Az érzékelésnek
És az emlékek is
Legyenek szorgalmasabbak
Tollba fűjjam a mámort
Rugóra járjon
Az újra-éledés
Minden sóhajt hangszóró
Közvetítsen a sötétedés
Pedig sokszorosítsa
Az egészet
Egy csöppben
Találkozik mindig velem
S mégis
Mind több gyötrellemmel
Kevesebb a kéj

Kőrengetegbe kell
Elhelyezni minden
Hasonlatot.